Grondwettelijk Hof

Arrest nr. 119/2026
van 22 oktober 2026
Rolnummer : 8488

In zake : de prejudiciële vragen betreffende artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag », gesteld door de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Pierre Nihoul en Joséphine Moerman, de rechters Thierry Giet, Michel Pâques, Yasmine Kherbache, Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia, Willem Verrijdt, Kattrin Jadin, Magali Plovie en Frank Fleerackers, en, overeenkomstig artikel 60*bis* van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, emeritus rechter Danny Pieters, bijgestaan door griffier Frank Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter Pierre Nihoul,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij vonnis van 13 mei 2025, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 23 mei 2025, heeft de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel de volgende prejudiciële vragen gesteld :

1. « Schendt artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het voorziet in een verval van het recht op de sociale toeslagen die zijn vastgesteld bij artikel 9, eerste lid, van dezelfde ordonnantie wanneer de kadastrale inkomens die de basis vormen voor de inkomstenbelasting van de bijslagtrekkende, en die van zijn echtgenoot met wie hij samenwoont of van de persoon met wie hij een feitelijk gezin vormt, het grensbedrag overschrijden dat is vastgesteld volgens de door het Verenigd College bepaalde modaliteiten, terwijl een bijslagtrekkende die zelf of wiens echtgenoot met wie hij samenwoont of wiens partner met wie hij een feitelijk gezin vormt roerende inkomsten ontvangt die hoger zijn dan het krachtens artikel 9, tweede lid, vastgestelde grensbedrag, niet zulk een verval ondergaat, waardoor het personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden, verschillend behandelt ? »;

2. « Schendt artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het, zonder het bedrag van de beroepsinkomsten in aanmerking te nemen, voorziet in een verval van het recht op de sociale toeslagen die zijn vastgesteld bij artikel 9, eerste lid, van dezelfde ordonnantie wanneer de kadastrale inkomens die de basis vormen voor de inkomstenbelasting van die bijslagtrekkende, en die van zijn echtgenoot met wie hij samenwoont of van de persoon met wie hij een feitelijk gezin vormt, het grensbedrag overschrijden dat krachtens de ordonnantie door het Verenigd College is vastgesteld,

- waardoor het de bijslagtrekkende wiens kadastrale inkomens het krachtens de ordonnantie vastgestelde grensbedrag overschrijden maar van wie het gezamenlijk belastbaar inkomen, met inbegrip van de onroerende inkomsten, lager is dan het geïndexeerde bedrag van 31 000 euro waarvan sprake is in artikel 9, eerste lid, 1°, van de ordonnantie, minder gunstig behandelt dan de bijslagtrekkende wiens onroerende inkomsten niet reiken tot het krachtens de ordonnantie vastgestelde grensbedrag maar van wie de beroepsinkomsten minstens 31 000 en minder dan 45 000 euro, geïndexeerd, bedragen, waardoor hij het recht op sociale toeslagen behoudt;

- waardoor het de bijslagtrekkende wiens kadastrale inkomens het krachtens de ordonnantie vastgestelde grensbedrag overschrijden en van wie de beroepsinkomsten lager zijn dan het geïndexeerde bedrag van 31 000 euro waarvan sprake is in artikel 9, eerste lid, 1°, en de bijslagtrekkende wiens beroepsinkomsten het geïndexeerde bedrag van 45 000 euro waarvan sprake is in artikel 9, eerste lid, 2°, overschrijden, op dezelfde manier behandelt, terwijl die bijslagtrekkenden zich in wezenlijk verschillende situaties bevinden ? »;

3. « Schendt artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het, op basis van het bedrag van de kadastrale inkomens van de bijslagtrekkende, de sociale toeslagen waarin artikel 9, eerste lid, van dezelfde ordonnantie voorziet, intrekt zonder een onderscheid te maken naargelang het kadastraal inkomen van het onroerend goed dat bestemd is als hoofdverblijfplaats van de bijslagtrekkende al dan niet is opgenomen bij de in aanmerking genomen kadastrale inkomens, waardoor het, zonder verantwoording, personen die zich in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op dezelfde manier behandelt ? »;

4. « Schendt artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de [Verenigde] Vergadering [van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie] van 25 april 2019 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het de sociale toeslagen waarin artikel 9, eerste lid, van dezelfde ordonnantie voorziet, intrekt zonder een onderscheid te maken naargelang de bijslagtrekkende al dan niet een eenoudergezin vormt in de zin van artikel 3, 8°, van die ordonnantie, waardoor het, zonder verantwoording, personen die zich in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op dezelfde manier behandelt ? »;

5. « Schendt artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag, zoals gewijzigd bij artikel 14 van de ordonnantie van 15 december 2022 tot wijziging van de ordonnantie van 4 april 2019 tot vaststelling van het betaalcircuit voor de gezinsbijslag en de ordonnantie van 25 april 2019 tot regeling van de

toekenning van gezinsbijslag, artikel 23 van de Grondwet en het in die bepaling vervatte *standstill*-beginsel in zoverre het het Verenigd College niet langer machtigt om, van de erin beoogde kadastrale inkomens, het kadastraal inkomen van de hoofdverblijfplaats van de bijslagtrekkende uit te sluiten, waardoor het een aanzienlijke achteruitgang teweegbrengt van de mogelijkheden om de sociale toeslagen te verkrijgen, ook voor eenoudergezinnen in de zin van artikel 3, 8°, van de ordonnantie ? ».

Memories zijn ingediend door :

- I.G., bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Jean-François Neven, advocaat bij de balie te Brussel;

- de vzw « Parentia Brussels », bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Laura Merodio, advocate bij de balie Luik-Hoei;

- het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Michel Kaiser, mr. Marc Verdussen en mr. Cécile Jadot, advocaten bij de balie te Brussel.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- I.G.;

- het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie.

Bij beschikking van 15 juli 2026 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers Michel Pâques en Yasmine Kherbache te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen was, dat geen terechtzitting zou worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek om te worden gehoord, zou hebben ingediend, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten na die termijn zouden worden gesloten en de zaak in beraad zou worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

I.G., eisende partij voor het verwijzende rechtscollege, heeft vier kinderen en verkeert in een situatie van eenouderschap. Zij is eigenares van een onroerend goed dat zij alleen met haar kinderen bewoont en van de helft van een ander onroerend goed waarvan zij aangeeft dat het geen huurgelden opbrengt. Zij betwist voor de Franstalige Arbeidsrechtbank te Brussel, het verwijzende rechtscollege, een beslissing van de vzw « Parentia Brussels » volgens welke zij, met toepassing van artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019), geen recht meer zou hebben op de sociale toeslagen bovenop de kinderbijslag, met inbegrip van de toeslag voor eenoudergezinnen, omdat het totale bedrag van de kadastrale inkomens van haar gezin het vastgestelde grensbedrag overschrijdt. Zij voert aan dat de voormelde

bepaling in strijd is met de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, en vraagt dat het verwijzende rechtscollege een reeks prejudiciële vragen aan het Hof stelt.

Het verwijzende rechtscollege stelt vast dat de betwiste beslissing berust op een berekening die Iriscare correct heeft uitgevoerd op basis van artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019. Het oordeelt echter dat de door de voormelde eisende partij opgeworpen vragen met betrekking tot de grondwettigheid van die bepaling niet kennelijk ongegrond zijn en dat de antwoorden op die vragen onontbeerlijk zijn voor de oplossing van het geschil. Bijgevolg stelt het, alvorens recht te doen, de vijf hiervoor weergegeven prejudiciële vragen aan het Hof.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. Wat de vijf prejudiciële vragen betreft, voert de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege aan dat de in het geding zijnde bepaling, in zoverre zij zonder meer een uitsluiting van het recht op sociale toeslagen met zich meebrengt, onevenredige gevolgen heeft aangezien zij in geen enkele maatregel voorziet die de nadelige gevolgen ervan kan verzachten, zelfs in geval van een geringe overschrijding van het grensbedrag. De onevenredigheid is overduidelijk ten aanzien van eenoudergezinnen en grote gezinnen.

Wat specifieker de eerste prejudiciële vraag betreft, doet de voormelde eisende partij gelden dat de in het geding zijnde bepaling discriminerend is in zoverre zij erin voorziet dat rekening wordt gehouden met de kadastrale inkomens, maar niet met de roerende inkomsten, terwijl het onevenwicht waarmee de ordonnantiegever rekening heeft willen houden zowel wegens het ene als wegens het andere type inkomsten kan bestaan, *a fortiori* wanneer rekening wordt gehouden met het kadastraal inkomen van het onroerend goed dat als voornaamste woning wordt gebruikt terwijl dat onroerend goed geen inkomsten opbrengt. Zij beklemtoont dat voor dat verschil in behandeling geen enkele verantwoording wordt gegeven in de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling.

A.1.2. Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, doet de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege gelden dat het vermoeden van de ordonnantiegever volgens hetwelk het bedrag van de kadastrale inkomens een welgesteldheid inhoudt die onverenigbaar is met het recht op sociale toeslagen, niet empirisch wordt onderbouwd. Zij merkt immers op dat de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde ordonnantie in dat verband geen wetenschappelijke studie of statistische analyse aanhaalt. Zij beklemtoont dat het kadastraal inkomen een fictief inkomen is dat het niet mogelijk maakt de globale situatie van de gezinsinkomsten te bepalen, en dat, aangezien de waarde ervan wordt vastgesteld op basis van oude referentiewaarden, het om een criterium gaat dat op zich belangrijke verscheidenheden, of zelfs discriminaties, genereert.

De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege merkt op dat, in het door de ordonnantiegever ingevoerde stelsel voor de sociale toeslagen bovenop de kinderbijslag, de – zelfs geringe – overschrijding van het grensbedrag voor de kadastrale inkomens alle kwetsbaarheidsindicatoren die als criteria dienen voor de toekenning en de berekening van de sociale toeslagen (andere lage inkomsten, eenouderschap, aantal kinderen en hun leeftijd) neutraliseert, zonder de mogelijkheid van tegenbewijs. Zij stelt vast dat geen enkel ander stelsel voor sociale bijstand gewag maakt van die regel om met het kadastraal inkomen rekening te houden. Zij verwijt de in het geding zijnde bepaling voorts dat zij geen rekening houdt met het feit dat grote gezinnen grotere woningen hebben, waarvan het kadastraal inkomen dus hoger is. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege is bijgevolg van mening dat de overschrijding van een grensbedrag voor de kadastrale inkomens geen pertinent criterium is om het in het geding zijnde verschil in behandeling te verantwoorden, noch om te oordelen dat alle personen die dat grensbedrag overschrijden zich in identieke situaties bevinden, ongeacht hun andere inkomsten. Zij doet daarnaast gelden dat het niet redelijk is om, zoals de ordonnantiegever heeft gedaan, te bepalen dat het criterium van de kadastrale inkomens belet om andere, doorgaans relevant geachte elementen in aanmerking te nemen. Het zou redelijker geweest zijn om te bepalen dat de overschrijding van het kadastraal inkomen moet worden opgeteld bij de jaarlijkse gezinsinkomsten om na te gaan of het niveau van die jaarlijkse inkomsten recht geeft op sociale toeslagen.

A.1.3. Wat de derde prejudiciële vraag betreft, voert de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege aan dat het onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt en de onroerende goederen die voor andere doeleinden bestemd zijn, wezenlijk verschillend zijn aangezien het eerste geen huurgelden kan opbrengen en de beschikbare gezinsinkomsten dus niet kan verhogen. Bovendien is voor dat onroerend goed bijna altijd een hypothecaire lening aangegaan, waardoor er maandelijkse lasten ontstaan die op het gezinsbudget drukken. Het is bijgevolg onredelijk om het kadastraal inkomen van dat onroerend goed op te nemen in het bedrag dat het vastgestelde grensbedrag niet mag overschrijden. De ordonnantiegever had overigens oorspronkelijk de bedoeling om geen rekening te houden met het kadastraal inkomen van dat onroerend goed, of om enkel de verhuurde eigendommen te beogen. De ordonnantiegever was ten onrechte van mening dat het onmogelijk zou zijn om een onderscheid te maken tussen het kadastraal inkomen van de hoofdverblijfplaats en dat van de andere goederen. Het kadastraal inkomen van het onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt, is een welbekende categorie in het fiscaal recht, die wordt aangeduid met de term « eigen woning ». De Vlaamse overheid identificeert overigens het kadastraal inkomen van de voornaamste woning op basis van fiscale gegevens die zijn verkregen dankzij een met de FOD Financiën gesloten protocolakkoord en houdt daarmee geen rekening bij de toekenning van de sociale toeslag. Andere overheden die sociale bijstand verlenen, maken eveneens een onderscheid tussen het kadastraal inkomen van de hoofdverblijfplaats en de andere kadastrale inkomens.

A.1.4. Wat de vierde prejudiciële vraag betreft, merkt de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege op dat de afschaffing van de sociale toeslagen voor alle gezinnen waarvan het kadastraal inkomen het vastgestelde grensbedrag overschrijdt, eenoudergezinnen kan treffen, die bijzonder kwetsbaar zijn, *a fortiori* wanneer het om grote gezinnen gaat. Zij voert aan dat de ordonnantiegever, door geen rekening te houden met de specifieke lasten van die gezinnen, een onevenredige maatregel heeft genomen ten aanzien van het doel om de werkelijke gezinssituatie beter te bepalen en een onevenwicht te vermijden tussen het belastbare bruto-inkomen en de onroerende inkomsten.

A.1.5. Wat de vijfde prejudiciële vraag betreft, doet de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege gelden dat de beslissing van de ordonnantiegever om het kadastraal inkomen van het goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt niet langer uit te sluiten, een aanzienlijke achteruitgang uitmaakt van de bescherming die wordt geboden door de wetgeving inzake kinderbijslag. Die achteruitgang is niet verantwoord aangezien andere overheden een onderscheid maken tussen het kadastraal inkomen van het goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt en dat van de andere goederen.

A.2.1. Het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (hierna : het Verenigd College) voert aan dat het niveau van de kadastrale inkomens van het gezin een objectief criterium van onderscheid is. Dat criterium is eveneens pertinent ten aanzien van het door de ordonnantiegever nagestreefde doel, namelijk de sociale toeslagen voorbehouden aan gezinnen die werkelijk in een situatie van economische kwetsbaarheid verkeren. Het feit dat een gezin eigenaar is van een onroerend vermogen met een hoge waarde vertaalt immers een economische stabiliteit en een economisch comfort die onverenigbaar zijn met de staat van behoefte waartoe de ordonnantiegever het recht op sociale toeslagen heeft willen beperken.

Het Verenigd College doet eveneens gelden dat de in het geding zijnde maatregel redelijk evenredig is met het door de ordonnantiegever beoogde doel. Ten eerste is het enige grensbedrag vastgesteld op een voldoende hoog bedrag, in overeenstemming met de machtiging van de ordonnantiegever. Slechts 6 % van de appartementen en 25 % van de woningen die aan Brusselse gezinnen met kinderen toebehoren, overschrijden immers dat grensbedrag, en de meeste gezinnen die eigenaar zijn van een dergelijke woning of een dergelijk appartement beschikken over beroepsinkomsten of vervangingsinkomsten die de inkomensgrens waarin is voorzien voor de sociale toeslagen overschrijden. Ten tweede berust de toekenning van sociale toeslagen op een globale evaluatie van de inkomsten van het gezin, op basis van zijn werkelijke inkomsten, zodat de maatregel evenredig is, zelfs indien de situatie van eenouderschap niet in aanmerking is genomen.

A.2.2. Wat de eerste prejudiciële vraag betreft, voert het Verenigd College aan dat de roerende inkomsten volatieler en minder gemakkelijk te traceren zijn, zodat het onwerkzaam is om de waarde van de roerende inkomsten van een persoon te kennen en zodat het in aanmerking nemen van die inkomsten het risico zou inhouden dat de wetgeving onuitvoerbaar wordt en dat afbreuk wordt gedaan aan het doel om gerichte en billijke bijstand te waarborgen. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het om haalbaarheidsredenen is dat de ordonnantiegever niet heeft overwogen om die inkomsten in aanmerking te nemen. Het Verenigd College merkt overigens op dat geen enkele sociale wetgeving erin voorziet dat met roerende inkomsten rekening wordt gehouden.

A.2.3. Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, is het Verenigd College van mening dat de onroerende inkomsten, vertegenwoordigd door het kadastraal inkomen, een andere economische draagkracht vertalen dan de

beroepsinkomsten, waardoor die twee soorten inkomsten niet met elkaar kunnen worden vergeleken en het geen steek zou houden om ze op te tellen. Een aanzienlijk onroerend vermogen getuigt van een hogere economische draagkracht, los van de beroepsinkomsten. Die draagkracht, die objectief door het kadastraal inkomen wordt geëvalueerd, verantwoordt dat de gezinnen met een dergelijk inkomen worden uitgesloten van het voordeel van de sociale toeslagen. Een gezin kan zich daarentegen in een situatie van economische kwetsbaarheid bevinden ondanks gemiddelde beroepsinkomsten. In het door de ordonnantiegever gewenste evenwicht, wordt met elk van die soorten inkomsten rekening gehouden, met elk een eigen doel.

Het door het Verenigd College met toepassing van de in het geding zijnde bepaling vastgestelde grensbedrag van 2 000 euro voor de kadastrale inkomens is beduidend hoger dan het gemiddelde van de Brusselse kadastrale inkomens. Amper 4,8 % van de gezinnen die sociale toeslagen hadden kunnen genieten, worden ervan uitgesloten door dat grensbedrag.

A.2.4. Wat de derde prejudiciële vraag betreft, doet het Verenigd College gelden dat de uitsluiting van het onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt waarin de Vlaamse regelgeving voorziet, niet kan worden overgenomen in het Brusselse stelsel. In tegenstelling tot het Vlaamse stelsel maakt het Brusselse kinderbijslagstelsel het immers mogelijk om de sociale toeslagen « in real time » maar provisioneel toe te kennen, in afwachting van de fiscale gegevens over de sociaal-professionele inkomsten die twee jaar later beschikbaar zijn. Dat moet waarborgen dat de meest kwetsbare gezinnen de sociale toeslagen zoveel mogelijk ontvangen op het ogenblik waarop zij er behoefte aan hebben. De toeslag kan zodoende provisioneel worden toegekend naar aanleiding van een aanvraag van het gezin op grond van een verklaring betreffende de sociaal-professionele jaarlijkse bruto-inkomsten samen met de stavingsstukken, of ambtshalve indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Daarentegen, wat het kadastraal inkomen betreft, zijn de inlichtingen aan de hand waarvan het kadastraal inkomen « andere doeleinden » op betrouwbare manier kan worden bepaald, pas beschikbaar twee jaar na het kalenderjaar waarop zij betrekking hebben. Een voorlopige raming in de loop van het jaar zou een hoog risico op vergissingen en onterechte betalingen met zich meebrengen, wegens het gebrek aan voldoende betrouwbare indicatoren.

Het Verenigd College beklemtoont eveneens dat, indien het als hoofdverblijfplaats gebruikte goed had kunnen worden uitgesloten van de berekening, het grensbedrag veel lager zou zijn vastgesteld en waarschijnlijk zou zijn overschreden voor het andere onroerend goed dan het als hoofdverblijfplaats gebruikte onroerend goed waarvan de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege in onverdeeldheid eigenares is, gelet op het hoge kadastraal inkomen van dat tweede goed. Indien de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege enkel eigenares was geweest van het goed dat haar en haar kinderen tot hoofdverblijfplaats dient, zou het grensbedrag zoals bepaald in de bestaande regelgeving bovendien niet zijn overschreden. Dat toont aan dat de maatregel de door de wetgever nagestreefde doelstelling bereikt om enkel de gezinnen uit te sluiten waarvan het onroerend vermogen van die omvang is dat zij niet kunnen worden geacht werkelijk in een staat van behoefte te verkeren.

Het Verenigd College doet voorts gelden dat de personen met een hoog onroerend vermogen zich in vergelijkbare situaties bevinden, ongeacht of dat vermogen al dan niet enkel uit hun hoofdverblijfplaats bestaat. Het bezitten van een woning met een hoog kadastraal inkomen getuigt immers van een economische draagkracht die te hoog is om de toekenning te verantwoorden van toeslagen die voor de meest economisch kwetsbare gezinnen bestemd zijn. De wetgever behandelt dus de twee in de prejudiciële vraag geïdentificeerde categorieën van personen terecht op dezelfde manier.

A.2.5. Wat de vierde prejudiciële vraag betreft, zet het Verenigd College uiteen dat er geen specifieke toeslag bovenop de kinderbijslag voor eenoudergezinnen bestaat : de sociale toeslag is enkel verhoogd wanneer hij wordt toegekend aan eenoudergezinnen, zonder dat is voorzien in een afzonderlijke regeling, eigen aan die gezinnen. Het eenouderschap wordt dus enkel in aanmerking genomen wanneer de economische situatie van het betrokken gezin de toekenning van sociale toeslagen verantwoordt. Daardoor kan enkel rekening worden gehouden met objectieve patrimoniale gegevens.

Er wordt bovendien wel degelijk rekening gehouden met het eenouderschap in de berekening van het kadastraal inkomen, aangezien enkel het kadastraal inkomen van de alleenstaande ouder in aanmerking wordt genomen. Anderzijds, indien die laatstgenoemde enkel eigenaar is van een gedeelte van een onroerend goed, wordt enkel rekening gehouden met het overeenstemmende gedeelte van het kadastraal inkomen. Het verschil in behandeling dat het voorwerp van de prejudiciële vraag uitmaakt, is bijgevolg onbestaande.

A.2.6. Wat de vijfde prejudiciële vraag betreft, doet het Verenigd College gelden dat er geen aanzienlijke achteruitgang is.

Ten eerste, vóór de afschaffing van de uitsluiting van het goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt, werd geen enkel grensbedrag toegepast bij gebrek aan een uitvoeringsbesluit van de in het geding zijnde bepaling, hetgeen niet in overeenstemming was met die bepaling. Indien dat wel het geval was geweest, dan zou het grensbedrag veel lager zijn geweest. Om na te gaan of er al dan niet sprake is van een aanzienlijke achteruitgang, kan de thans geldende regelgeving niet worden vergeleken met een vroegere regelgeving die niet in overeenstemming was met de wetgeving.

Ten tweede gaat de afschaffing van de uitsluiting van het onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt, gepaard met de wil van de ordonnantiegever om het grensbedrag op een hoger bedrag vast te leggen, zodat er van zijn kant geen fundamenteel andere lijn is gevolgd.

Ten derde bestonden de sociale toeslagen niet vóór de inwerkingtreding van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019), en die toeslagen werden altijd afhankelijk gesteld van kadastrale inkomens die geen onevenwicht vertonen tussen de economische situatie en de beroepsinkomsten van een gezin.

Tot slot, zelfs indien de wetswijziging een aanzienlijke achteruitgang met zich zou meebrengen, zou zij verantwoord zijn door het doel van algemeen belang dat erin bestaat voorrang te geven aan de gezinnen die die toeslagen het meest nodig hebben. Die vermeende achteruitgang zou bovendien geen onevenredige gevolgen hebben aangezien enkel de gezinnen met een aanzienlijk onroerend vermogen worden getroffen.

A.3. De vzw « Parentia Brussels », verwerende partij voor het verwijzende rechtscollege, verwijst naar de door het Verenigd College uiteengezette argumentatie en voegt het volgende eraan toe. Wat de eerste prejudiciële vraag betreft, doet zij gelden dat de categorieën van begunstigden die het voorwerp van de vraag uitmaken niet vergelijkbaar zijn aangezien de roerende inkomsten variëren en moeilijk te identificeren zijn. Wat de tweede prejudiciële vraag betreft, voert zij aan dat het geen steek zou houden om de beroepsinkomsten en de kadastrale inkomens op te tellen, omdat het bezitten van onroerende goederen met een hoge waarde een vermogen veronderstelt, maar niet noodzakelijkerwijs inkomsten, los van het feit dat de huurinkomsten volgens haar aanzienlijk hoger zijn dan de kadastrale inkomens. Een aanzienlijk onroerend vermogen toont derhalve een werkelijke economische draagkracht aan en sluit de bestaansonzekerheid uit die de sociale toeslagen beogen te compenseren. De voormelde verwerende partij doet vervolgens gelden dat de derde prejudiciële vraag niet nuttig is voor de oplossing van het geschil voor het verwijzende rechtscollege, daar de eisende partij wel degelijk eigenares is van een onroerend goed dat haar niet tot hoofdverblijfplaats dient, zodat zelfs indien haar hoofdverblijfplaats van de berekening werd uitgesloten, de uitsluiting van de sociale toeslagen op haar betrekking zou hebben. Wat de vierde prejudiciële vraag betreft, voert zij aan dat de omstandigheid dat een ouder in een situatie van eenouderschap de last kan dragen van een of meerdere onroerende goederen waarvan de kadastrale inkomens meer dan 2 000 euro bedragen, noodzakelijkerwijs veronderstelt dat die persoon over een economische en financiële draagkracht beschikt die onverenigbaar is met de kwetsbaarheid die vereist is om de sociale toeslagen te genieten. Niet alle eenoudergezinnen verkeren in een kwetsbare situatie.

Wat de vijfde prejudiciële vraag betreft, voert de verwerende partij voor het verwijzende rechtscollege aan dat de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 15 december 2022 « tot wijziging van de ordonnantie van 4 april 2019 tot vaststelling van het betaalcircuit voor de gezinsbijslag en de ordonnantie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 15 december 2022) geen aanzienlijke achteruitgang van het recht op kinderbijslag met zich heeft meegebracht. De sociale toeslag is een nieuw recht waarin is voorzien bij artikel 9 van de ordonnantie van 25 april 2019 en was altijd onderworpen aan de voorwaarde dat de kadastrale inkomens van het gezin het vastgestelde grensbedrag niet overschrijden. Die bepaling voorzag, in haar oorspronkelijke versie, niet in de uitsluiting van het goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt. Na een wijziging in 2021 werd zij bij de ordonnantie van 15 december 2022 naar haar oorspronkelijke versie teruggebracht. Het is de inwerkingtreding van het uitvoeringsbesluit dat het door die bepaling bedoelde grensbedrag vaststelt die tot gevolg heeft gehad dat de betaling van bepaalde sociale toeslagen werd opgeschort. Dat besluit behoort echter niet tot de bevoegdheid van het Hof. Het vastgestelde grensbedrag is bovendien legitiem verantwoord en heeft geen onevenredige gevolgen aangezien het vastgestelde bedrag het mogelijk maakt enkel de gezinnen die eigenaar zijn van een onroerende goed met een hoge waarde uit te sluiten van het recht op de toeslagen. Het is eveneens voldoende hoog opdat grote gezinnen niet zouden worden gestraft.

A.4.1. De eisende partij voor het verwijzende rechtscollege doet in antwoord op de argumenten van het Verenigd College gelden dat, aangezien de hoogte van het grensbedrag bij besluit is vastgesteld, het Hof niet bevoegd is om na te gaan of dat bedrag grondwettig is. Zij voert eveneens aan dat het Verenigd College niet aantoont dat de fiscale gegevens met betrekking tot het kadastraal inkomen van enkel de andere goederen dan de eigen woning moeilijk te verkrijgen zouden zijn.

A.4.2. Wat de eerste prejudiciële vraag betreft, voert de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege aan dat sinds de oprichting van het « Centraal Aanspreekpunt van rekeningen en financiële contracten » binnen de Nationale Bank van België, het roerend vermogen gemakkelijk te identificeren is. Een wetsvoorstel is overigens thans in behandeling in de Kamer van volksvertegenwoordigers om het de OCMW's mogelijk te maken toegang te verkrijgen tot dat aanspreekpunt om te controleren of de aangiftes van rekeningen van de personen die een beroep doen op een leefloon of op maatschappelijke hulp correct zijn.

A.4.3. Wat de vijfde prejudiciële vraag betreft, doet de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege gelden dat aan het Hof enkel de achteruitgang wordt voorgelegd van de wetgeving krachtens welke het niet langer mogelijk is om het kadastraal inkomen van het goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt uit te sluiten van de in aanmerking genomen kadastrale inkomens. Zij beschouwt de redenering van het Verenigd College volgens welke het grensbedrag lager zou zijn vastgesteld indien in dat grensbedrag was voorzien wanneer het kadastraal inkomen was uitgesloten van de berekening door de ordonnantiegever, als speculatief.

A.5. Wat betreft de derde prejudiciële vraag en de bewering dat het bezitten van een onroerend goed voor de meeste gezinnen een last is omdat dat goed meestal door een hypothecaire lening wordt gefinancierd, antwoordt het Verenigd College dat de lening niets afdoet aan de economische waarde van het goed dat zij bezitten en dat de personen die hun woning huren eveneens huur verschuldigd zijn, waarmee geen rekening wordt gehouden om te bepalen of een gezin recht heeft op sociale toeslagen.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling en de context ervan

B.1. De prejudiciële vragen betreffen de uitsluiting van het recht op de sociale toeslagen bovenop de kinderbijslag bij het overschrijden van een grensbedrag voor de kadastrale inkomens van het gezin, bepaald bij artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 25 april 2019).

B.2.1. Artikel 9 van de ordonnantie van 25 april 2019, zoals voor het laatst gewijzigd bij de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 15 december 2022 « tot wijziging van de ordonnantie van 4 april 2019 tot vaststelling van het betaalcircuit voor de gezinsbijslag en de ordonnantie van 25 april 2019 tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » (hierna : de ordonnantie van 15 december 2022), bepaalt :

« De in artikel 7, *b)*, bedoelde basiskinderbijslag wordt aangevuld met een sociale toeslag onder de volgende voorwaarden :

1° als het jaarlijks gezinsinkomen minder dan 31.000 euro bedraagt, is de sociale toeslag :

a) in een gezin met een enig rechtgevend kind :

- 40 euro voor een kind van 0 tot en met 11 jaar;

- 50 euro voor een kind van 12 tot en met 24 jaar;

b) in een gezin met twee rechtgevende kinderen, voor elk rechtgevend kind :

- 80 euro voor een kind van 0 tot en met 11 jaar als het wordt opgevoed in een eenoudergezin of 70 euro als dat niet het geval is;

- 90 euro voor een kind van 12 tot en met 24 jaar als het wordt opgevoed in een eenoudergezin of 80 euro als dat niet het geval is;

c) in een gezin met drie of meer rechtgevende kinderen, voor elk rechtgevend kind :

- 130 euro voor een kind van 0 tot en met 11 jaar als het wordt opgevoed in een eenoudergezin of 110 euro als dat niet het geval is;

- 140 euro voor een kind van 12 tot en met 24 jaar als het wordt opgevoed in een eenoudergezin of 120 euro als dat niet het geval is;

2° indien het jaarlijks gezinsinkomen minstens 31.000 en minder dan 45.000 euro bedraagt, is de sociale toeslag :

a) 25 euro in een gezin met twee rechtgevende kinderen, voor elk rechtgevend kind;

b) 72 euro in een gezin met drie of meer rechtgevende kinderen, voor elk rechtgevend kind.

De toeslagen bedoeld in dit artikel zijn in ieder geval niet verschuldigd indien de kadastrale inkomens vermeld in titel IX van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 van de bijslagtrekkende en deze van zijn echtgenoot waarmee hij samenwoont of van de persoon waarmee hij een feitelijk gezin vormt, een grensbedrag overschrijden volgens de modaliteiten bepaald door het Verenigd College ».

B.2.2. De parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 25 april 2019 vermeldt :

« Deze bepaling legt de bedragen van de sociale toeslagen vast die verschuldigd zijn per rechtgevend kind. Die zijn niet verschuldigd als het bruto belastbaar gezinsinkomen ten minste 45.000 euro bedraagt.

Onder 31.000 euro hangen de sociale toeslagen af van de leeftijd van het kind, de grootte van het gezin en of het [een] eenoudergezin betreft of niet.

Tussen 31.000 en 45.000 euro zijn de sociale toeslagen verschuldigd naargelang de grootte van het gezin : het gezin moet minstens twee rechtgevende kinderen tellen.

Als er echter een onevenwicht wordt vastgesteld tussen het bruto belastbaar gezinsinkomen en het verschuldigd kadastraal inkomen, is er geen enkele sociale toeslag verschuldigd volgens de regels te bepalen door het Verenigd College » (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2018-2019, B-160/1, p. 13).

En :

« Het Verenigd College heeft er daarom voor gekozen om de beschikbare begrotingsmiddelen toe te wijzen aan de Brusselse gezinnen die ze het meest nodig hebben, terwijl het een hoog basisbedrag ter beschikking stelt dat niet moet onderdoen voor de andere deelgebieden » (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2018-2019, B-160/2, p. 30; zie ook pp. 31 en 35).

B.3.1.1. De tekst van het tweede lid van die bepaling stemt in wezen overeen met de oorspronkelijk aangenomen tekst. Artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 bepaalde aldus initieel :

« De toeslagen bedoeld in dit artikel zijn in ieder geval niet verschuldigd indien de kadastrale inkomens die de basis vormen voor de inkomensbelasting van de bijslagtrekkende en deze van zijn echtgenoot waarmee hij samenwoont of van de persoon waarmee hij een feitelijk gezin vormt, een grensbedrag overschrijden volgens de modaliteiten bepaald door het Verenigd College ».

B.3.1.2. Met betrekking tot de in het tweede lid beoogde overschrijding van de kadastrale inkomens werd in de parlementaire voorbereiding het volgende gepreciseerd :

« Een werkgroep binnen Iriscare houdt zich bezig met de studie, analyse en implementatie van een KI-test, die gezinnen categoriseert op basis van het kadastrale inkomen dat voor andere doeleinden wordt gebruikt. Een mogelijkheid zou zijn om de test toe te passen die in Vlaanderen wordt gebruikt, waar het drievoud van het geïndexeerde kadastrale inkomen uit gebouwen die voor andere doeleinden worden gebruikt niet meer dan 20 % van het jaarlijkse gezinsinkomen mag bedragen, met uitzondering van het kadastrale inkomen; volgens de analyses van het CSB (Centrum voor Sociaal Beleid Herman Deleeck) identificeert deze test 6 % van de gezinnen die recht hebben op sociale toeslagen. Zo kan vanaf 1 januari 2021 een gezin met een onevenredig hoog onroerend inkomen geen recht meer hebben op sociale toeslagen. Met kadastraal inkomen dat voor andere doeleinden wordt gebruikt, wordt het kadastraal inkomen uit onroerend goed bedoeld, met uitzondering van gezinswoningen en onroerend goed dat voor een zelfstandige

activiteit wordt gebruikt » (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2018-2019, B-160/2, pp. 30-31).

B.3.2.1. Bij artikel 7 van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 22 juli 2021 « betreffende diverse bepalingen met betrekking tot gezinsbijslagen » (hierna : de ordonnantie van 22 juli 2021) had de ordonnantiegever met name de woorden « en die betrekking hebben op de onroerende goederen die noch als eigen hoofdverblijfplaats, noch voor eigen beroepsdoeleinden worden gebruikt » in dat lid ingevoegd. Het aldus gewijzigde artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 bepaalde :

« De toeslagen bedoeld in dit artikel zijn in ieder geval niet verschuldigd indien de kadastrale inkomens vermeld in titel IX van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 van de bijslagtrekkende en deze van zijn echtgenoot waarmee hij samenwoont of van de persoon waarmee hij een feitelijk gezin vormt, en die betrekking hebben op de onroerende goederen die noch als eigen hoofdverblijfplaats, noch voor eigen beroepsdoeleinden worden gebruikt, een grensbedrag overschrijden volgens de modaliteiten bepaald door het Verenigd College ».

B.3.2.2. De parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 22 juli 2021 vermeldt :

« [Er] zal […] enkel rekening worden gehouden met de kadastrale inkomens die betrekking hebben op de onroerende goederen die noch als eigen hoofdverblijfplaats, noch voor eigen beroepsdoeleinden worden gebruikt. Deze verduidelijking laat beter toe om de werkelijke financiële draagkracht van het gezin in acht te nemen. Zo wordt er vermeden dat het kadastraal inkomen van de eigen gezinswoning in acht wordt genomen » (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2020-2021, B-73/1, p. 6).

De ordonnantiegever heeft bovendien zijn wil herhaald dat « de beschikbare budgettaire middelen optimaal worden aangewend in het voordeel van de gezinnen die het meeste nood hebben aan een bijkomende financiële ondersteuning » (*ibid.*, p. 8).

B.3.3.1. Bij artikel 14 van de ordonnantie van 15 december 2022 is de ordonnantiegever teruggekomen op die wijziging en heeft hij in artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 de woorden « en die betrekking hebben op de onroerende goederen die noch als eigen hoofdverblijfplaats, noch voor eigen beroepsdoeleinden worden gebruikt, » geschrapt, hetgeen heeft geleid tot de versie van die bepaling waarover vragen aan het Hof worden gesteld.

B.3.3.2. De parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 15 december 2022 vermeldt :

« Bij de voorbereiding van de uitvoering van de berekening van het kadastraal inkomen en na uitgebreid overleg met de bevoegde fiscale overheden is gebleken dat het in de praktijk niet haalbaar was om gegevens uit te wisselen over onroerende goederen die gebruikt worden als eigen hoofdverblijfplaats of voor eigen beroepsdoeleinden.

Omdat deze informatie niet beschikbaar is, moet de huidige wettekst worden herzien en moet de uitzondering voor het kadastrale inkomen van de bovengenoemde onroerende goederen worden geschrapt.

Bij de vaststelling van het grensbedrag van het kadastraal inkomen zal er echter op worden toegezien dat de financieel meest kwetsbare Brusselse gezinnen hun recht op sociale toeslagen kunnen behouden » (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2022-2023, B-133/1, p. 12).

En :

« Een dergelijk grensbedrag maakt het mogelijk om een einde te maken aan de ongelijke behandeling tussen gezinnen die hetzelfde fiscaal inkomen hebben, maar waarvan sommige huurinkomsten ontvangen. Er zij in dat verband aan herinnerd dat minder dan 40 % van de Brusselse gezinnen eigenaar is en dat arme gezinnen nog minder vaak eigenaar zijn. Het gemiddeld kadastraal inkomen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bedraagt 1.640 euro voor een huis en 1.070 euro voor een appartement. Ter informatie : als het grensbedrag voor het kadastraal inkomen wordt vastgesteld op 1.800 euro - dus ruim boven het gemiddeld kadastraal inkomen - zou slechts 6,8 % van de Brusselse gezinnen worden uitgesloten van het recht op sociale toeslagen; als het wordt vastgesteld op 2.000 euro, zou het slechts om 4,8 % van de gezinnen gaan. Het zou dan gaan om een klein aantal gezinnen en om gezinnen waarvan het kadastraal inkomen veel hoger is dan het gemiddelde van de Brusselse gezinnen en waarvan men terecht kan vermoeden dat hun reëel inkomen hoger is dan hun fiscaal inkomen » (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2022-2023, B-133/2, p. 9).

B.3.3.3. Bij artikel 8/1 van het besluit van het Verenigd College van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 24 oktober 2019 « tot vaststelling van de voorwaarden voor de toekenning van de sociale toeslagen en bepaalde toeslagen waarin de Algemene Kinderbijslagwet voorziet », zoals ingevoegd bij het besluit van 1 juni 2023, is het voormelde grensbedrag vastgesteld op 2 000 euro.

B.4.1. Luidens artikel 10 van de ordonnantie van 25 april 2019, « [is de] betaling van de sociale toeslagen [provisioneel] in afwachting van de fiscale gegevens die het jaarlijks gezinsinkomen aantonen die een definitieve beslissing mogelijk maken ».

B.4.2. De parlementaire voorbereiding van de ordonnantie van 25 april 2019 vermeldt :

« Het systeem van voorlopige betalingen dat zal worden ingevoerd, zal ervoor zorgen dat onverschuldigde betalingen zoveel mogelijk worden voorkomen. Zo zal de mogelijkheid worden onderzocht om voorlopig sociale toeslagen toe te kennen op basis van inkomensstromen uit authentieke bronnen (vervangingsinkomens voor werkloosheid, invaliditeitsinkomens) en door middel van een aanvraagformulier. De sociaal verzekerden zullen worden gewezen op het voorlopige karakter van de toekenning van die toeslagen en op de latere verificatie van hun geldigheid zodra de hen betreffende belastinggegevens bekend zijn. Voor de operatoren zal het ook een gelegenheid zijn om de richtlijnen van het nieuwe Brusselse model nogmaals te verduidelijken voor elk gezin » (*Parl. St.*, Verenigde Vergadering van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, 2018-2019, B-160/2, pp. 34-35).

Ten aanzien van de ontvankelijkheid

B.5.1. In de regel komt het het verwijzende rechtscollege toe te oordelen of het antwoord op de prejudiciële vraag nuttig is voor de oplossing van het geschil. Alleen indien dat klaarblijkelijk niet het geval is, kan het Hof beslissen dat de vraag geen antwoord behoeft.

B.5.2. Met de derde prejudiciële vraag verzoekt het verwijzende rechtscollege het Hof om na te gaan of het discriminerend is dat de in het geding zijnde bepaling de kadastrale inkomens in aanmerking neemt zonder een onderscheid te maken naargelang die inkomens al dan niet het kadastraal inkomen omvatten van het goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt. De kadastrale inkomens van de eisende partij voor het verwijzende rechtscollege omvatten het kadastraal inkomen van het goed dat als hoofdverblijfplaats wordt gebruikt. Het is dus niet kennelijk nutteloos de prejudiciële vraag te beantwoorden.

De exceptie van onontvankelijkheid van de derde prejudiciële vraag, opgeworpen door de vzw « Parentia Brussels », wordt verworpen.

Ten gronde

Wat betreft de derde prejudiciële vraag

B.6. Het verwijzende rechtscollege vraagt aan het Hof of het discriminerend is dat de bij artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van 25 april 2019 bepaalde uitsluiting van toepassing

is zonder een onderscheid te maken naargelang het kadastraal inkomen van het door de bijslagtrekkende als hoofdverblijfplaats gebruikte goed al dan niet is opgenomen bij de in aanmerking genomen kadastrale inkomens. Dat komt erop neer dat aan het Hof een vraag wordt gesteld over de gelijke behandeling van gezinnen waarvan de kadastrale inkomens het vastgestelde grensbedrag enkel overschrijden indien het kadastraal inkomen van het als hoofdverblijfplaats gebruikte goed in aanmerking wordt genomen en de gezinnen waarvan de kadastrale inkomens dat grensbedrag zouden overschrijden zelfs indien geen rekening zou worden gehouden met het kadastraal inkomen van het als hoofdverblijfplaats gebruikte goed, omdat hun andere onroerende goederen op zichzelf kadastrale inkomens genereren die dat plafond overstijgen.

B.7.1. De als hoofdverblijfplaats gebruikte onroerende goederen verschillen wezenlijk van de andere onroerende goederen. Beide soorten van onroerende goederen hebben weliswaar voor de eigenaars een opbrengstwaarde, uitgedrukt in het kadastraal inkomen, maar de eerste soort genereert doorgaans geen daadwerkelijke inkomsten, terwijl de tweede soort dat in de regel wel doet, doordat die huurgelden kan opbrengen. De eerste soort van onroerende goederen kan de beschikbare gezinsinkomsten dus niet verhogen. De eigenaars van die goederen dragen doorgaans wel de lasten ervan, zoals de afbetaling van een hypothecaire lening die voor de aankoop ervan is aangegaan, wat het gezinsbudget op dezelfde wijze kan belasten als wanneer maandelijkse huurgelden verschuldigd zijn. Ten aanzien van de doelstelling van de ordonnantiegever om de beschikbare begrotingsmiddelen enkel toe te kennen aan de Brusselse gezinnen die daar het meeste nood aan hebben, is het bijgevolg niet redelijk verantwoord om het kadastraal inkomen van het als hoofdverblijfplaats gebruikte onroerend goed op te nemen in het bedrag dat het vastgestelde grensbedrag niet mag overschrijden.

B.7.2. De in het geding zijnde bepaling is dus niet bestaanbaar met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het voorziet in de uitsluiting van het recht op de sociale toeslagen in geval van overschrijding van het grensbedrag door de kadastrale inkomens van het gezin, zonder het kadastrale inkomen van het als hoofdverblijfplaats gebruikte onroerend goed uit te sluiten van de in aanmerking genomen kadastrale inkomens.

Wat betreft de overige prejudiciële vragen

B.8. Gelet op het antwoord gegeven op de derde prejudiciële vraag, behoeven de overige prejudiciële vragen geen antwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 9, tweede lid, van de ordonnantie van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van 25 april 2019 « tot regeling van de toekenning van gezinsbijslag » schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre het voorziet in de uitsluiting van het recht op de sociale toeslagen in geval van overschrijding van het grensbedrag door de kadastrale inkomens van het gezin, zonder het kadastrale inkomen van het als hoofdverblijfplaats gebruikte onroerend goed uit te sluiten van de in aanmerking genomen kadastrale inkomens.

Aldus gewezen in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 22 oktober 2026.

De griffier, De voorzitter,

Frank Meersschaut Pierre Nihoul